

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17-10-6968 מדינת ישראל נ' וולצ'ר

בפני כבוד השופטת בכירה שרון לארי-בבלי

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד אור גבאי

נגד

ראובן ישראל וולצ'ר
הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד רועי פוליטי

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום הכולל שני אישומים;

באישום הראשון הורשע הנאשם בביצוע מעשה מגונה בהסכמה שהושגה במרמה (ריבוי עבירות), לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); ובביצוע מעשה מגונה בקטין שמלאו לו 14 שנים תוך ניצול יחסי תלות (ריבוי עבירות), לפי סעיף 348(ד)(1) לחוק העונשין.

באישום השני, הורשע הנאשם בביצוע מעשה מגונה בהסכמה שהושגה במרמה (ריבוי עבירות), לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(2) לחוק העונשין.

כתב האישום

החל משנת 2007 ועד למועד הגשת כתב האישום, טיפל הנאשם בבעיות זהות מינית ובפסיכותרפיה דינאמית בקליניקה שבביתו.

האישום הראשון נסוב סביב מעשים מגונים שביצע הנאשם במתלון 1, שפנה לקבלת טיפול אצל הנאשם בשנת 2007 בעקבות בעיות בחייו האישיים. בראשיתו של הטיפול היה המתלון 1 קטין. המתלון 1 נפגש עם הנאשם עשרות פעמים בין השנים 2007-2012 לצרכי טיפול. במהלך המפגשים, יצר הנאשם תלות של המתלון 1 בו. לאור כך, הורה לו הנאשם לבצע מטלות שונות, וכאשר המתלון 1 לא ביצע את המטלות לשביעות רצונו של הנאשם, היה האחרון צועק ומשפיל אותו, וכן מאיים בהפסקת הטיפול בו.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17-10-6968 מדינת ישראל נ' וולצ'ר

בחלוף הזמן הציג הנאשם בפני המתלונן 1 מצג שווא, לפיו ביצע מעשים מגונים בו נדרש לשם טיפולו הנפשי, באופן שהוביל את המתלונן 1 ליתן הסכמתו להם ואף הוביל את המתלונן 1 לרכוש עבור הנאשם חפצים שונים לשביעות רצונו. באחד המפגשים, סיפר המתלונן 1 לנאשם על כך שחלם באופן מיני על גבר, שאז אמר לו הנאשם כי הדרך היחידה "להיפטר" מנטייה הומוסקסואלית הינה באמצעות ביצוע מעשים עמו, כמפורט להלן;

באחד המפגשים שנערכו בסלון ביתו של הנאשם, שאל את המתלונן 1 על מה הוא מפנטז. בהמשך, הוריד למתלונן 1 את מכנסיו, הכניס את ידו לתחתוניו ואונן לו. לשאלת המתלונן 1, השיב הנאשם כי הדבר נועד לשם קידום הטיפול. במועד אחר, הזמין את המתלונן 1 לבית מלון בנתניה, והציע לו לבוא לחדרו. בחדר המלון הפשיט אותו, שם מגבת על עיניו והחל להעביר מגבת על איבר מינו של המתלונן 1. לאחר מכן הוריד הנאשם את בגדיו, נשכב לצדו של המתלונן 1 כאשר הוא ערום, ליטף אותו ואונן לו.

כתב האישום מתאר כי בעשרות אירועים נוספים בין השנים 2007-2012, אשר בחלקם היה המתלונן 1 קטין, במסגרת סדנאות שהעביר הנאשם בבתי מלון שונים ברחבי הארץ, הזמין את המתלונן 1 לשהות עמו בחדרו. במועדים אלה אונן הנאשם למתלונן 1; הנאשם חיכך את איבר מינו בין רגליו של המתלונן 1; הורה לו לשכב עליו כאשר הם ערומים ולהתחכך בישבנו. נטען כי בחלק מן הפעמים הגיע הנאשם לסיפוק מיני, וכן כי במהלך מפגשים אלה חזר הנאשם והדגיש באוזני המתלונן 1 כי אם לא יבצע המעשים ויכיר בהומוסקסואליות שבו, הרי שהוא אבוד.

עוד במסגרת המפגשים, נטען כי באחד המפגשים שהתקיימו במלון בים המלח, הזמין הנאשם, בנוסף למתלונן 1, גם את ב' (להלן- **המתלונן 2**). הנאשם הדריך את המתלוננים לבצע מעשים מגונים האחד בשני. כאשר המתלונן 1 סרב להדרכה, נעל אותו הנאשם מחוץ לחדרו, ורק לאחר שהסכים להדרכת הנאשם, הכניס אותו בחזרה לחדר וצילם אותו מתחכך בישבנו של המתלונן 2.

האישום השני נסוב סביב מעשים מגונים שביצע הנאשם במתלונן 2, יליד 1988, שהיה בטיפול נפשי אצל הנאשם בין השנים 2007-2011. החל משנת 2009, במהלך הפגישות הטיפוליות, הציג הנאשם מצג שווא לפיו אם הוא ייגע באיבר מינו של המתלונן 2, הדבר יסייע לאחרון להחלים מנטייתו ההומוסקסואלית. כך למשל, הנאשם הזמין את המתלונן 2 אל ביתו, שם הזמין אותו לישון עמו במיטה וחיכך את איבר מינו בין רגליו של המתלונן 2. כמו כן, בין השנים 2009-2012 הצטרף המתלונן 2 להרצאותיו השונות של הנאשם בבתי מלון ברחבי הארץ. במהלך שהותם בבתי המלון, ישנו השניים באותה המיטה. הנאשם הציג בפני המתלונן 2 מצג שווא לפיו לצורך הטיפול על הנאשם לחכך את איבר מינו בין רגליו, ועל המתלונן 2 לחכך את איבר מינו בין רגלי הנאשם. באחד מן האירועים המתוארים, כאשר הגיע המתלונן 2 לסיפוקו אמר לו הנאשם "עוד מעט אתה נגמל מגברים".

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17-10-6968 מדינת ישראל נ' וולצ'ר

הסדר הטיעון

בדיון מיום 20.01.19 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשם יודה ויורשע במיוחס לו בכתב האישום, וישלח לקבלת תסקיר שירות המבחן בעניינו, כמו גם למרכז להערכת מסוכנות מינית לצורך הערכת מסוכנותו. הסדר הטיעון כלל גם הסכמות לעניין העונש, לפיהן בכפוף לתסקיר אשר ילמד על שיתוף פעולה מלא ונטילת אחריות מלאה מצד הנאשם, וכן בכפוף להערכת מסוכנות שתמצא את הנאשם כבעל מסוכנות מינית "נמוכה" או "בינונית נמוכה", יעתרו הצדדים במשותף לעונש של 9 חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו בעבודות שירות, ככל שהנאשם ימצא כשיר לביצוע עבודות כאמור.

בהודעת הצדדים על הסדר הטיעון, כפי שהוגשה לבית המשפט, הובהר כי במידה והערכת מסוכנותו המינית של הנאשם תהיה גבוהה מ"בינונית נמוכה", שאז "יהיו הצדדים חופשיים בטיעוניהם לעונש" (הדגשות במקור- ש.ל.ב.).

תסקירים וחוות דעת בעניינו של הנאשם

מתסקיר שירות המבחן (להלן גם- השירות) מיום 27.08.19 עולה כי הנאשם בן 46, גרוש וללא ילדים. קורות חייו פורטו בהרחבה בתסקיר ועולה מהם כי בינקותו עלה ארצה עם משפחתו מבריטניה, ושנות ילדותו תוארו על ידו כתקינות וללא קשיים חריגים. הנאשם תיאר בפני השירות כי במרוצת השנים נתפס כדמות חברותית, תומכת ומסייעת, ועל רקע האמור החל לקבל פניות ממכרים ואנשי טיפול להתחיל לטפל באחרים. בתחילת דרכו טיפל בקבוצות לעזרה עצמית במגזר החרדי, ובד בבד השתלב במספר הכשרות מקצועיות שאינן אקדמיות בתחום הטיפול. לדבריו, בחלוף השנים התמקצע בתחום הזהות המינית וקיים הכשרה בלתי פורמלית במשך מספר חודשים בארצות הברית כאשר התלווה לפסיכולוג שנחשב לאחד ממפתחי שיטת ההמרה. הנאשם הדגיש בפני השירות כי חרף הכשרתו בתחום ההמרה, הוא אינו דוגל בטיפולים מעין אלה ורואה בהם כלא יעילים. לדבריו, הטיפול שהעניק למטופליו עסק בהתמודדויות שונות בתחום הזהות המינית.

במהלך מפגשו הראשון בשירות המבחן הוברר כי הנאשם עודנו ממשיך בעיסוקו כמטפל, הגם שבהיקף מצומצם. הובהר לו על ידי השירות כי הדבר מהווה גורם סיכון משמעותי עבורו לאור הפגיעות שביצע, כמו גם לאור העובדה כי הוא נעדר הכשרה מקצועית פורמלית. כשבוע לאחר המפגש האמור עדכן הנאשם את השירות כי הודיע לכל מטופליו על הפסקת הטיפול בהם לאלתר.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם נטל אחריות חלקית למעשיו, וכי הוא מצמצם מחומרת העבירות. צוין כי מחד מכיר הנאשם בכך שמעשיו היו פוגעניים ופסולים, אולם מאידך שלל אלמנטים של מרמה וניצול שהובילו לקיום המגע המיני. כך למשל, מסר כי הדברים שמסר למתלוננים, לפיהם מדובר בדרך להיפטר מנטייתם ההומוסקסואלית, נאמרו על ידו בהומור וברור שאינם הגיוניים, אולם לצד זאת

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17-10-6968 מדינת ישראל נ' וולצ'ר

מסר כי הוא מבין שהמתלוננים חוו אמירה זו כרצינית. שירות המבחן התרשם מעיוותי חשיבה רבים אצל הנאשם, לרבות התפיסה שהיחסים בינו לבין המתלוננים היו הדדיים. עוד התרשמו מאלמנטים ברורים של תכנון, פיתוי בעורמה וניצול, תוך שהוא פעל לפיתוח תלות של המתלוננים בו לשם ניצולם המיני. עוד עולה מהתסקיר כי בעקבות הפגישה בשירות המבחן פנה הנאשם מיוזמתו לקבלת טיפול במרכז "התחלה חדשה", שהינו מסגרת ייעודית לטיפול בעברייני מין.

באשר להמלצת שירות המבחן, זו התבססה הן על השתלבותו של הנאשם בטיפול והן על הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים, ומשכך כללה ענישה של מאסר בעבודות שירות לצד צו מבחן למשך 18 חודשים.

מתסקיר שירות המבחן מיום 26.12.19 עולה כי בתקופת הדחייה התרחשו מספר שינויים בחיי הנאשם, לרבות מכירת דירת מגוריו עבור תשלום פיצוי במסגרת הסדר כספי שנערך עם אחד המתלוננים בתיק; המשך טיפולו במרכז "התחלה חדשה" ועבודתו החדשה בתחום השיווק בחברת הייטק.

באשר להליך הטיפול, מדיווח מרכז "התחלה חדשה" עולה כי הנאשם שולב בקבוצה טיפולית ראשונה ובהמשך צפוי להשתלב בקבוצה מתקדמת. הנאשם הביע שביעות רצון מן הטיפול, ואף ציין כי הוא מבין כיום שפנייתו לתחום הטיפול הייתה על רקע הצורך בשליטה ובעלות, שלדבריו היוו כוח מניע לאורך השנים. שירות המבחן התרשם כי לנאשם מוטיבציה להמשך ההליך הטיפולי, אולם הדגיש כי הנאשם מצוי בשלביו הראשונים, והעריך כי הוא יזדקק להמשך טיפול ממושך לשם העמקת דפוסי התנהגותו, כמו גם הכרת גורמי הסיכון לביצוע עבירות ורכישת כלים להימנעות מביצוען.

בחוות דעת המרכז להערכת המסוכנות מיום 21.08.19 נקבע כי הנאשם בעל רמת מסוכנות מינית בינונית לרצידיביזם מיני.

ראיות לעונש

בעניינם של המתלוננים נערכו תסקירי נפגעי עבירה שהוגשו לעיון בית המשפט, ותוכנם יפורט בהמשך הדברים, ככל שיידרש, תוך שמירה על פרטיותם. נוסף על כך, המתלוננים התייצבו במועד הטיעונים לעונש וביקשו לשאת מספר מילים.

עבור המתלונן 1 היה מעמד הדיון הזדמנות ראשונה להשמיע את קולו שהושתק משך שנים על ידי מעשיו של הנאשם. בתוך כך, תיאר כיצד הוא פועל לשיקום חייו, אולם הדגיש כי פצעיו רחוקים מלהגלית והטראומה שחש עודנה מלווה אותו כל העת.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17-10-6968 מדינת ישראל נ' וולצ'ר

המתלונן 2 ביקש להדגיש כי העיכוב בהגשת כתב האישום איפשר לנאשם להמשיך לעסוק בתחום הטיפול, באופן שעלול היה לסכן מטופלים אחרים שלו. עוד ביקש לציין כי הוא מודע למגבלות סעיפי החוק והענישה הצמודה להם, אולם הדגיש כי ניצול רגשי של מטופל המבקש סיוע בתחום המיני, על ידי מטפלו, הוא צלקת ופשע שאינו ניתן לכימות.

מטעם ההגנה העידה הגברת מורן דוידיאן, קרימינולוגית שיקומית ועובדת סוציאלית במרכז "התחלה חדשה". הגברת דוידיאן מטפלת בנאשם במסגרת הטיפול הקבוצתי. בעדותה תיארה את ההליך הטיפולי הראשוני שהחל הנאשם, כמו גם את המשך הטיפול המיועד לו. בדבריה ציינה כי בנקודה בה השיל הנאשם את כובעו כמטפל, הוא הצליח להתמסר להליך הטיפולי ולנוע אל עבר נטילת אחריות.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

יוער כבר עתה, והדבר יורחב בהמשך, כי נוכח הערכת המסוכנות שנערכה לנאשם שמצאה אותו בעל רמת מסוכנות בינונית, הרי שהסדר הטיעון לעניין העונש לא חל, וכל אחד מן הצדדים טען לעונש המתאים לשיטתו, כמפורט להלן;

ב"כ המאשימה עמד על נסיבות ביצוע העבירות ועל הערכים המוגנים שבבסיסן. בתוך כך, הודגש אלמנט הניצול של המסגרת הטיפולית לשם סיפוקו המיני של הנאשם, תוך פגיעה בוטה ומשמעותית באמון שנתנו לו המתלוננים. לשיטתו, נסיבות ביצוע העבירה מלמדות על צורך להחמיר בענישה, תוך שהוטמע כי מעשיו של הנאשם בוצעו בתכנון מוקדם ובשליטתו המלאה. עוד נטען כי הנזק שנגרם למתלוננים הוא עצום, ומתבטא בהתעללות של הנאשם במתלוננים - הן מינית והן נפשית - רגשית. בשים לב לאמור לעיל, וכן לפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה, המלמדת על מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, בקש מביהמ"ש לאמץ מתחם עונש הולם הנע בין 24 ל-60 חודשי מאסר בפועל.

באשר לעונש המתאים, עמד ב"כ המאשימה על נתוני הנאשם כפי שעולים מחוות הדעת שניתנו בעניינו, ובפרט עמד על הודאתו בכתב האישום; ההליך הטיפולי שנמצא בשלביו הראשונים; וכן נתן משקל לשיהוי בהגשת כתב האישום. נתונים אלה מובילים, כך לשיטת המאשימה, למסקנה לפיה יש למקם את הנאשם בתחתית מתחם העונש ההולם, ולהשית עליו 24 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי לשיקול דעתו של בית המשפט.

ב"כ הנאשם טען כי על מתחם העונש ההולם להתחיל ממאסר שירוצה בעבודות שירות. לתמיכה בטיעון זה הפנה לפסיקה בגדרה נקבעו מתחמים הכוללים רכיב של מאסר בעבודות שירות. תמיכה נוספת לטיעון כאמור מצא ב"כ הנאשם בהסדר הטיעון בין הצדדים, בגדרו הסכימה המאשימה לתמוך

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17-10-6968 מדינת ישראל נ' וולצ'ר

בעונש של מאסר בעבודות שירות, בהתקיים התנאים עליהם הסכימו. הסכמה זו, כך נטען, מלמדת על כך שיש להתחיל את המתחם ממאסר שירוצה בעבודות שירות.

עוד נטען על ידי ב"כ הנאשם כי ממילא יש מקום להשית על הנאשם מאסר שירוצה בעבודות שירות, שכן עניינו של הנאשם נופל תחת סעיף 40ד לחוק העונשין, לפיו הנאשם השתקם או כי קיים סיכוי ממשי שישתקם. בתוך כך, עמד ב"כ על ההליך הטיפולי בו מצוי הנאשם, ועל התרשמות גורמי הטיפול מעניינו.

ב"כ הנאשם עמד על התנהלות המאשימה בחקירת התיק, ובהמשך אף בהגשת כתב האישום. נטען כי התנהלות שערורייתית זו מצדיקה אף היא הקלה מסוימת בעונשו של הנאשם, ובפרט נוכח השיהוי בהגשת כתב האישום. ב"כ הנאשם ביקש לזקוף לזכותו של הנאשם את הודאתו בכתב האישום; העובדה כי חסך מן המתלוננים להעיד בבית המשפט בדבר פגיעותיהם; ההסדר הכספי אליו הגיע עם המתלוננים במסגרת הליך אזרחי; וכן את נסיבותיו האישיות כפי שעולות בתסקירים שנערכו בעניינו.

הנאשם בדברו האחרון נטל אחריות למעשיו. לדבריו, הוא מבין שבמעשיו הרס את חייהם של המתלוננים, ניצל את מעמדו כמטפל ופגע בהם באלימות ממש. עוד הוסיף, כי בעקבות ההליך הטיפולי שעורך כיום הגיע למספר תובנות באשר למקור התנהגותו זו, והביע תקווה כי ביום מן הימים ימצאו המתלוננים את הכוחות לסלוח לו. הנאשם ביקש את רחמי בית המשפט וכי זה ימנע משליחתו למאסר מאחורי סורג ובריח.

הסכמות הצדדים במסגרת הסדר הטיעון

בפתח מלאכת גזירת הדין אתייחס בקצרה למחלוקת שקמה בין הצדדים באשר להתחמקות הנטענת של המאשימה מהסדר הטיעון. כזכור, הוסכם על הצדדים כי יעתרו במשותף לעונש של 9 חודשי מאסר בעבודות שירות, בכפוף, בין היתר, להערכת מסוכנות נמוכה או בינונית-נמוכה.

ההגנה טענה כי בהתחמקותה החד צדדית של המאשימה מהסדר הטיעון יש טעם לפגם, שכן היצמדותה להערכת המסוכנות הראשונה שנערכה בראשית ההליך הטיפולי, אשר מצאה את מסוכנותו המינית של הנאשם ברמה בינונית, לא הותירה לנאשם סיכוי של ממש לעמוד בתנאי ההסדר. המאשימה מנגד טענה כי הסכמות הצדדים לעניין העונש הותנו בכפוף למספר תנאים מהותיים, לרבות הערכת מסוכנות נמוכה או בינונית נמוכה. לשיטת המאשימה, אין המדובר בתנאי פרוצדוראלי גרידא, כי אם באחד השיקולים בגינם הגיעה המאשימה להסדר הטיעון לעניין העונש.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17-10-6968 מדינת ישראל נ' וולצ'ר

במחלוקת בין הצדדים אני סבורה כי הדין עם המאשימה ;

עיון בהודעת הצדדים על הסדר טיעון לא מותיר ספק כי הערכת מסוכנותו המינית של הנאשם היוותה תנאי הכרחי להחלטתו של הסדר הטיעון לעניין העונש. למעלה מכך, הובהר מפורשות כי "הצדדים מסכימים כי במידה והנאשם לא ישתף פעולה עם שירות המבחן ו/או תסקיר שירות המבחן לא יהיה חיובי ו/או הערכת המסוכנות תהיה גבוהה מ"בינונית-נמוכה" יהיו הצדדים חופשיים בטיעוניהם" (ס' 3 להודעה על הסדר טיעון ; הדגשות במקור- ש.ל.ב). טענת ההגנה לפיה הסתמכות המאשימה על הערכת המסוכנות הראשונה היה בה כדי לסכל את ניסיונות השיקום של הנאשם על מנת שלא להחיל את הסדר הטיעון- אין לה על מה להישען ובאה בסתירה של ממש מול לשון הסכמות הצדדים במסגרת ההודעה על הסדר הטיעון.

כידוע, במסגרת הסדר הטיעון שוקל כל אחד מן הצדדים להסדר את שיקוליו שלו- המאשימה מכאן והנאשם מכאן "אין מדובר בהכרח ברשימה ממצה, אך ליבת העניין ברורה: שני הצדדים – כל אחד משיקוליו שלו – מגיע להסדר עם הצד השני כדי לקדם את האינטרסים הנראים חשובים בעיניו" (ע"פ 512/13 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 04.12.13), בפס' 13). בנסיבות המקרה דנא, ברי כי ההגנה קנתה לעצמה סיכוי לעונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, אולם לצד הסיכוי ניצב הסיכון, שכן הסכמה זו כפופה היא להערכת מסוכנותו המינית של הנאשם.

זאת ועוד ; יש לדחות עוד את טענת ההגנה לפיה לא ניתנה לנאשם אפשרות לערוך הליך טיפולי שיוביל להפחתה ברמת מסוכנותו המינית. ההודעה על הגעת הצדדים להסדר טיעון הוגשה לבית המשפט ביום 17.01.19, ומספר ימים לאחר מכן הוצג הסדר הטיעון בבית המשפט, בגדרו הודה הנאשם במיוחס לו בכתב האישום. ברם, השתלבותו העצמאית של הנאשם בהליך טיפולי במרכז "התחלה חדשה" התרחשה בחודש יוני של אותה שנה, קרי כחצי שנה לאחר שהודיעו הצדדים על הסדר הטיעון. ברור איפא כי לנאשם הייתה שהות ממושכת להשתלב בהליך טיפולי שיש בו כדי להפחית ממסוכנותו המינית. משבחר הנאשם לכלכל צעדיו כפי שבחר, הרי שאל לו להלין על כך שלא ניתנה לו אפשרות מספקת להשתלב בהליך טיפולי שיפחית את מסוכנותו.

יתר על כן, הפרשנות אותה הציע ב"כ הנאשם להסדר הטיעון בין הצדדים- פרשנות שכאמור נעדרת אחיזה בלשון ההסדר- מבקשת להעניק לנאשם את האפשרות לערוך הליך טיפולי, ללא הגבלת זמן, עד אשר תקבע לגביו רמת המסוכנות המינית המהווה תנאי להשתתף מאסר בעבודות שירות. פרשנות כזו, כאמור, אין לה על מה להישען. ככל שביקשה ההגנה לאפשר לנאשם לערוך הליך טיפולי ורק לאחר מכן לגשת לבחינת מסוכנותו המינית, חזקה עליה כי היתה מבהירה זאת מפורשות ולו במועד דיון הצגת ההסדר ביום 20.01.19.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17-10-6968 מדינת ישראל נ' וולצ'ר

עוד אוסיף כי אף אם היה הנאשם עומד בתנאיו של הסדר הטיעון, ייתכן והיה מקום לחרוג מהסכמות הצדדים במסגרת ההסדר נוכח העונש המקל מאוד עליו הסכימו. בית המשפט איננו צד להסדר ואיננו כבול לעונש המוסכם. אכן, כלל ידוע הוא כי התערבותו של בית המשפט בהסדרי הטיעון ראוי שתישמר למקרים חריגים שבחריגים, וממילא אינני נוטעת מסמרות בשאלה האמורה שכן הדבר הפך תאורטי.

דין

כידוע, תיקון 113 לחוק העונשין לא הביא עמו הגדרה מפורשת למונח "אירוע", ומשכך הלכה פסוקה נדרשה לעניין זה. נפסק כי "ניתן לומר כי ברגיל קשר כזה בין עבירות ימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה (אך מבלי שפרמטרים אלה ימצו את מבחני העזר האפשריים לבחינת עוצמתו של הקשר בין העבירות)" (ראו בפס' 5 לפסק דינה של כב' השופט ברק-ארז ב-ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.10.2014)). עוד נפסק בהקשר זה כי מקום בו עסקינן בעבירות אלימות או עבירות מין, הכוללות מספר קורבנות עבירה, תהיה הנטייה לקבוע מספר מתחמי עונש הולם, בהתאם לכמות האישומים וקורבנות העבירה, הגם שאופי המעשים דומים בעיקרו (ראו ע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27.08.14), בפס' 17-18 לפסק דינו של השופט גובראן).

בענייננו, טענה ההגנה כי יש לראות בכלל המיוחס לנאשם בכתב האישום כמהווה אירוע עברייני אחד. המאשימה מצדה כלל לא טענה לעניין זה, ובטיעוניה ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם אחד עבור כלל המעשים המיוחסים לנאשם. בשים לב לאמור לעיל, ולנוכח הסכמת הצדדים, ייקבע לעיל מתחם עונש הולם אחד אשר יביא בחשבון את מספר הקורבנות, ריבוי המעשים, אופיים ותדירותם.

מתחם העונש ההולם

מעשיו של הנאשם חמורים וראויים לכל גינוי והוקעה. **הערכים החברתיים שנפגעו** כתוצאה מביצוע העבירות הם שלמות גופם וכבודם של הנפגעים, הגנה על האוטונומיה של הנפגע וכן הגנה על קטינים מפני פגיעות מיניות.

מלאכה קשה היא לתאר את הקושי והזעזוע שבפגיעה מינית. יש בפגיעות אלה כדי להביא לטלטלה של ממש בנפשו של אדם, תוך רמיסה מוחלטת של כבודו ואמונותיו בהן החזיק עד אותו רגע נתעב בו התהפכו חייו ושונו ללא היכר. הפסיקה הכירה זה מכבר בחומרה היתרה שבעבירות מין, ונתנה את דעתה לקושי ולפגיעות המרובות המובנות בהן :

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17-10-6968 מדינת ישראל נ' וולצ'ר

"על החומרה שיש בעבירות מין, לא כל שכן כאשר הן מבוצעות בקרבן קטין או קטינה, דומה כי אין צורך להכביר מילים. חילול כבוד האדם של הקורבן, ניצול התמימות האמון, חוסר האמון ואי היכולת להתנגד באופן משמעותי שמאפיינים פעמים רבות קרבנות עבירה קטינים, ניצול החשש והפחד אצל רבים מהם מחשיפת המעשים, הצלקות הנפשיות העמוקות הנחרתות בנפשם, הפגיעה בתפקודם השוטף במסגרות החיים השונות, הזוגיות, החברתיות, האישיות ואחרות- כל אלה הם מקצת הטעמים לחומרתן היתרה של עבירות המין המבוצעות בקטינים. הגנה על שלומם של קטינים, על שלמות גופם ונפשם הינה אינטרס חברתי מוגן על-ידי דיני העונשין. על העונש הנגזר במקרים אלו לשקף את ההגנה על כבודם, גופם ונפשם של קטינים וקטינות ולהרחיק מן הציבור את אלו מהם נשקף להם סיכון. על העונש לשקף את הסלידה מן המעשים, את הוקעתם ולשלוח מסר מרטיע לעברייני שעינינו נידון ולציבור העבריינים בכוח" (ע"פ 6690/07 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.03.08), בפס' 6; כן ראו ב- ע"פ 3991/18 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.01.2020), בפס' 11).

חומרת המעשים אף מתעצמת כאשר עסקינן בפגיעות מיניות שבוצעו כלפי נערים, אשר מצויים בשיאו של גיל ההתבגרות הטומן בחובו אי אילו שאלות והרהורים שהינם מנת חלקו של כל מתבגר. פגיעה מינית בשלב זה בחייהם יש בה כדי לפגוע בעיצוב וגיבוש אישיותם, ולפגוע בהתפתחותם התקינה והחיונית (ראו לעניין זה ב-ע"פ 6092/10 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.07.12)).

בחינת נסיבות ביצוע העבירה מצביעה על כך שמידת הפגיעה בערך המוגן הינה ברף הגבוה;

עובדות כתב האישום מדברות בעד עצמן, ומלמדות על מסכת התעללות מינית חמורה של הנאשם במטופליו. דומה כי האלמנט המרכזי המודגש במעשיו המבישים והפוגעניים של הנאשם הוא אלמנט הניצול והמרמה. בתקופה הרלבנטית לאישום עסק הנאשם בטיפול, הגם שלא רכש השכלה פורמלית בתחום, ונדמה כי שמו הלך לפניו בתחום הטיפול העוסק בזהות מינית, ובניסיונות למנוע התפתחותה של נטייה חד מינית- תופעה הידועה גם בשם "טיפול המרה".

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17-10-6968 מדינת ישראל נ' וולצ'ר

אעיר בקצרה בהקשר זה כי הסתדרות הפסיכולוגים בישראל הוציאה בעבר נייר עמדה (ראו נייר עמדה מחודש נובמבר 2011) המפרט את המורכבות הקשה והמובנית בטיפולם מן הסוג האמור. כך, הדגישה הסתדרות הפסיכולוגים כי טיפול פסיכולוגי הוא כזה המסייע למטופל לחפש את זהותו, תוך מודעות לצרכיו, משאלותיו וחרדותיו, ואילו טיפולי המרה יוצרים סדר יום מוכתב, החוטא למהות הטיפול הפסיכולוגי. כמו כן, הובהר שם כי על פסיכולוג מטפל לפתח אווירה של סובלנות וקבלה, תוך שעליו להימנע מלשמש שליח של קבוצה המבקשת למנוע מהאדם לחיות בדרך ההולמת את זהותו או נטייתו. צוין לבסוף כי "בהיעדר חוק פסיכותרפיה, העיסוק בתחום כה מורכב ורגיש על ידי "מטפלים" לא מוסמכים, אינו ראוי מבחינה אתית ומקצועית ויש להזהיר את הציבור בפני הסכנות הצפויות לציבור מפני מצד "מטפלים" כאלה".

המתלונן 1 החל את הטיפול אצל הנאשם בשנת 2007 בהיותו בן 17, בעקבות בעיות בחייו האישיים. המתלונן 2 החל את הטיפול אצל הנאשם באותה שנה בהיותו בן 19. כל אחד מן המתלוננים טופל על ידי הנאשם למשך מספר שנים, בהן רכש האחרון אט אט במניפולציה ובעורמה את אמונם בו ויצר תלות ממשית שלהם בו. בחלוף הזמן הציג בפניהם מצג שווא לפיו המעשים אותם הוא מבקש מהם לבצע הם חלק אינהרנטי מן הטיפול, ונועדו להצלחתו. בהמשך, התפתח מצג השווא ולפיו המעשים המגונים שביצע בהם נועדו להעלים את נטייתם המינית.

עובדות כתב האישום מלמדות כי המתלונן 1 כלל לא פנה לטיפול אצל הנאשם בעקבות הרהורים על נטייתו המינית, אולם לאחר שסיפר לנאשם באחד המפגשים כי חלם חלום מיני על גבר, ניצל הנאשם פרט זה והחל אומר לו כי הדרך היחידה להיפטר מהומוסקסואליות היא באמצעות ביצוע המעשים אותם ביקש ממנו לבצע. באופן דומה מסר הנאשם למתלונן 2 כי הדרך להחלים מנטייתו המינית היא באמצעות אותם מעשים מגונים, כאשר באחד מן האירועים בהם הגיע המתלונן 2 לסיפוקו אמר לו הנאשם "עוד מעט אתה נגמל מגברים".

האמור לעיל מדגיש כיצד ניצל הנאשם את תמימותם של המתלוננים, ואת הליך ההתבגרות הטבעי בו היו מצויים, והכל עבור סיפוקו המיני וצרכיו האישיים. כל אחד מן המתלוננים טופל על ידי הנאשם לתקופה של מספר שנים. במרוצת השנים יצר בקרב המתלוננים תחושה כי עתידם האישי ותחושת הביטחון שלהם מצויה בידו ובשליטתו, ומשך עשו כל אשר ביכולתם לרצות את הנאשם - יהא המחיר אשר יהא.

אופיים של המעשים המגונים מפורט ושזור בעובדות כתב האישום, המתארות כיצד בעשרות אירועים שונים ביצע בהם מעשים מגונים הכוללים הכנסת ידיים למכנסים, אוננות, הפשטתם ושכיבה לצדם בעירום, חיכוך איבר המין ועוד מעשי זוועה רבים שהיו מנת חלקם של המתלוננים לאורך שנות הטיפול. חומרת המעשים מתעצמת עוד יותר כאשר באחד המקרים הפגיש הנאשם בין המתלונן 1

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17-10-6968 מדינת ישראל נ' וולצ'ר

למתלונן 2 בחדר מלון, והדריך אותם כיצד לבצע מעשים מגונים זה בזה. כאשר המתלונן 1 סירב להדרכה כאמור והעלה ספק בדבר הצורך לביצוע מעשים כאמור במסגרת הטיפול, נעל אותו הנאשם מחוץ לחדרו, ורק כאשר הסכים לביצוע המעשים כנדרש על ידי הנאשם, הכניס אותו בחזרה לחדר וצילם את המתלונן 1 מתחכך בישובו של המתלונן 2.

לצד המעשים המגונים, פעל הנאשם להשגת רכוש באמצעות המתלוננים. כך, סעיף 5 באישום הראשון מתאר כיצד מסר הנאשם למתלונן 1 כי נעלב ממנו ועליו לפצותו. לשם פיצוי וריצוי הנאשם, רכש המתלונן 1 דיסקים, פרחים לשבת ועוד, וכן שימש לו נהגו האישי.

רכיב נוסף המעצים את חומרת מעשיו של הנאשם מתבטא בתדירות המעשים, כמו גם בתכונם ותחכומם. מעובדות כתב האישום ניתן ללמוד על אופן ניהול הטיפול על ידי הנאשם, וקל להבחין כי בחלוף הזמן נוצרה בקרבם תחושת תלות קשה במוצא פיו של הנאשם, במובן ש"על פיו יישק דבר". ה"טיפול" החל חודר אט אט לנפשם של המתלוננים, עד אשר ראו בטיפולם על ידי הנאשם אפשרות יחידה לניהול חיים תקינים ונורמטיביים. בכל מקום בו זיהה הנאשם ספק המועלה על ידי מי מקרבתיו, דאג הנאשם להזכיר להם "כי אם לא יעשה דברים אלו הוא אבוד ומעשים אלו נועדו לכך שיכיר בהומוסקסואליות שבו" (פס' 9 לעובדות האישום הראשון). ניתן ללמוד על תכנון מעשיו של הנאשם בכך שנהג להזמין את המתלוננים לשהות עמו בבתי מלון במסגרת סדנאות אותן היה מעביר. כך, ניתנה לו הזדמנות לבצע את זממו פעמים נוספות, והכל בכסות של הליך טיפולי שנועד להיטיב עמם.

הנזק שנגרם למתלוננים גדול ועוצמת הפגיעה מורגשת בהם גם כיום, דבר העולה מפורשות מתסקירי נפגע העבירה שנערכו בעניינם. אעיר כבר עתה כי תסקיר נפגעי העבירה שהוגשו לעיוני ישמשו אך לשם תיאור מצבם הנפשי והנזק שנגרם להם כתוצאה ממעשיו של הנאשם (ולעניין זה ראו ב-ע"פ 7609/06 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 13.11.08), בפס' 11).

תסקיר נפגע עבירה שנערך בעניינו של המתלונן 1 פירט בהרחבה את השפעות האירועים הקשים על חייו ולהלן יובאו עיקרי ההתרשמות. שירות המבחן התרשם מתמונת נזק מורכבת וחמורה, שברקע לה ניצול תמימותו וחוסר בשלותו ליצירת חוויה של "שבי פסיכולוגי" אשר נוצלה על ידי הנאשם לשם מסכת קשה של התעללות רגשית, מינית וכלכלית שנמשכה מספר שנים. שירות המבחן התרשם כי המתלונן 1 מתמודד עם נזק משמעותי המתבטא בכך שנמצא באופן תמידי בחוויה של חוסר משמעות וריק קיומי המלווה בכהות רגשית, וזאת לאור התמודדות עם תסמינים פוסט טראומתיים הכוללים עוררות ודריכות, פלאשבקים חוזרים וקשיי שינה. עוד התרשמו כי המתלונן 1 חווה חוסר תקווה בהתמודדות זו, ומתקשה לגייס אמונה שאיכות חייו תשתפר. על אף שהגיע להישגים בשנים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17-10-6968 מדינת ישראל נ' וולצ'ר

האחרונות, הוא נותר בתחושה קשה של חוסר עניין וריקנות. עוד תיאר כי הגם שלא חווה ניסיונות אובדניים, הרי שלא אחת ביקש את מותו והתחנן כי ייפסק הניסיון הבלתי נגמר להעלים את ההיסטוריה והזיכרונות הקשים אותם סוחב בלבו.

תחום נזק נוסף שתואר בתסקיר מלמד על פיתוח ראייה דיכטומית בחייו של המתלונן 1, ולפיה הוא משייך את האנשים סביבו כשייכים לקבוצת הפוגעים או לקבוצת הנפגעים. הדבר מתבטא גם בקושי שלו לתת אמון באחרים, חשדנות בלתי פוסקת וחרדה שמא ינוצל בשנית. הפגיעה באמון כאמור משפיעה על יכולתו ליצור יחסי זוגיות מיטביים המבוססים על שיתוף ואינטימיות. לדבריו, סיים לאחרונה מערכת יחסים זוגית, לאחר שזו הציפה בו את הפגיעות שחוה בעבר וכן הציפה עבורו את הפוטנציאל לניצול חוזר. עוד תואר כי הגם שהמתלונן 1 מבין שהיה קורבן להתנהגותו של הנאשם, הוא מתמודד עם תחושות קשות של שנאה וכעס עצמי על כך שהגיע למצב ניצול כאמור.

תסקיר נפגע עבירה שנערך למתלונן 2 גם הוא פירט בהרחבה את השפעות המעשים על חייו. בדומה להתרשמות בנוגע למצבו של המתלונן 1, גם בעניינו של המתלונן 2 התרשם השירות מתמונת נזק חמורה וקשה. הובהר כי חווית הכפייה והניצול של המתלונן 2 הינן קיצוניות ומגיעות עד כדי ערעור של ממש בחוויית זהותו העצמית ותפיסת הערך העצמי. בשיחה עמו בלט כי הוא מגייס כוחות נפשיים למשימה של דיוק ומיקוד השפעות הפגיעה על חייו, חרף החרדה העצומה ששיח בעניין יביא לערעור האיזון שהשיג בחייו. בשיחה שערכו לאחר המפגש עמו תיאר המתלונן 2 כי המפגש עמם הביא להחרפה של התסמינים הפוסט טראומתיים.

בניגוד למתלונן 1, המתלונן 2 פנה לנאשם לקבלת סיוע על רקע תחושות ביישנות וחרדה ממשיכה מינית לגברים, והשתלב בטיפול "נטיות הפוכות". לאחר ניתוק הקשר עם הנאשם הוסיף לסבול מתסמינים פוסט טראומתיים, באופן שהשפיע על תפקודו הכללי תוך שהיה נעדר כל תמיכה, לאור התרחקותו מבני משפחתו וחבריו, וזאת על רקע הקשר האינטנסיבי עם הנאשם. באבחון שנערך לו בשנת 2017 על ידי פסיכיאטר פרטי אובחן המתלונן 2 כלוקה בהפרעת דחק פוסט טראומתית, וכי הנכות הנפשית נגרמה כתוצאה ממעשים שעשה בו הנאשם.

תחום נזק נוסף שתואר בתסקיר נוגע ליכולתו של המתלונן 2 ליתן אמון באחרים, וצוין שכיום הוא מתקשה להאמין בכוונותיהם הטובות של הסובבים אותו. כך, הוא מכין עצמו באופן תמידי לאפשרות שינסו לשוב ולנצל אותו. עוד עולה כי המתלונן 2 מתמודד עם תחושה לפיה הוא עצמו נבגד והופקר על ידי דמויות מפתח בחייו, אשר העלימו עין מהתנהלותו הפוגענית של הנאשם, וכיום, חרף המשפט המתנהל נגד הנאשם, חלקם אף מביעים בו תמיכה. תוארה עוד הפגיעה הכלכלית שנגרמה למתלונן 2, שכן עולה כי השקיע את מיטב כספו לקיים את דרישות הנאשם ולקיים את המפגשים הטיפוליים עמו.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17-10-6968 מדינת ישראל נ' וולצ'ר

מן האמור לעיל בדבר הנזקים שנגרמו למתלוננים עולה תמונה עגומה, לפיה השלכות מעשיו הפוגעניים של הנאשם לאורך השנים עדיין טריות בלבם ותופסות מקום מרכזי בנפשם ובחיי היומיום שלהם. לא יהיה זה מופרז לומר כי הפצעים שגרם להם הנאשם עדיין מדממים, הנפש עודנה זועקת לעזרה, ותידרש התמודדות ארוכה ומעמיקה לשם ריפויים והבראתם.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי מנעד הענישה בעבירות מין הכוללות רכיב של מרמה הוא רחב, וברי כי הדבר נשען על השונות בין המקרים. כך, יש להביא בחשבון את טיב העבירות בהן הורשע הנאשם, אופי המעשים, תדירותם, מסגרות הזמנים בהן בוצעו העבירות, מערכת היחסים שבין הפוגע לנפגע, כמו גם מספר הקורבנות. נתונים אלה, אשר חלקם אף הוצגו לעיל במסגרת הצגת נסיבות ביצוע העבירה, הם שיתחמו את מתחם העונש ההולם הראוי במקרה זה.

עיון בפסיקה מלמד כי במרבית המקרים הושתו עונשי מאסר בפועל, כאשר אורך המאסר תלוי, בין היתר, בעוצמת הפגיעה. כך למשל, ב-רע"פ 239/20 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.01.2020) נדחתה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, שבגדרו התקבל חלקית ערעורו של המערער על הכרעת הדין וגזר הדין של בית משפט השלום. שם, דובר על פסיכולוג ששימש כמרצה במכללה, אשר יצר קשר הדוק עם המתלונן, תלמידו, אשר כלל שיחות אישיות וטיפוליות בטלפון, מסרונים ובמפגשים. הרשעת המערער נסובה, בעיקרה, על שני אירועים של מעשה מגונה במסגרתם הפשיט המערער את המתלונן, השכיבו על מיטה ונגע בו בחלקי גופו והכל בכסות של הליך טיפולי. בית המשפט העליון אישר את העונש שנקבע בבית המשפט המחוזי (שהקל במידת מה על העונש שנגזר בערכאה הראשונה), שהועמד על 12 חודשי מאסר בפועל, תוך שציין כי מדובר בעונש המקל עם המערער. עיון ב-רע"פ 3583/05 יוסף זיידר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 06.03.06) מעלה כי בית המשפט עליון דחה ערעור המערער, שהורשע בביצוע מעשים מגונים במרמה שהושגו תוך הצגת שיטת טיפול ייחודית, על גזר דינו שהועמד על שנתיים וחצי מאסר בפועל (עוד ראו ענישה ומתחמי עונש הולם: רע"פ 8071/17 אילן אשד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.11.17); רע"פ 3600/18 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.06.19)).

אשוב ואדגיש כי ניתן לאתר בפסיקה מנעד רחב של עונשים, ובי כי הדבר תלוי בנסיבות ביצוע העבירה. הדבר מדגיש עד כמה מלאכת קביעת המתחם איננה פעולה אריתמטית כי אם מושפעת מן הנסיבות הקונקרטיות של המקרה. משכך, עיון במדיניות הענישה הנוהגת יש בו אך כדי להכווין את בית המשפט, וברור כי גבולות המתחם יקבעו בסופו של יום על פי הנסיבות הקונקרטיות של המקרה דנן.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17-10-6968 מדינת ישראל נ' וולצ'ר

סיכומו של חלק זה ;

לאחר עיון ובחינה, ונוכח האמור לעיל עד כה, אני סבורה כי יש לאמץ את מתחם העונש ההולם שנטען על ידי המאשימה, ולהעמידו בין 24 ל-60 חודשי מאסר בפועל. קביעתי זו נשענת בראש ובראשונה בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה, בדגש על ריבוי המעשים שביצע הנאשם במתלוננים, משך התקופה בה בוצעו המעשים (המתלונן 1 בין השנים 2007-2012; המתלונן 2 בין השנים 2009-2012), גילם הצעיר (בשים לב כי המתלונן 1 אף היה קטין בחלק מן המקרים), וכן נוכח הנזק הממשי שנגרם למתלוננים בעקבות המעשים ושמהווה מנת חלקם גם כיום.

כאן הוא המקום לדחות את טענת ההגנה לפיה על מתחם העונש ההולם להתחיל במאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות. טענה זו איננה עולה בקנה אחד עם חומרת מעשיו של הנאשם לאורך שנים, וברי כי היא סותרת חזיתית את מדיניות הענישה הנוהגת. אף הפסיקה אליה הפנה הסניגור אין בה כדי לתמוך טענתו. כך למשל, עינתי ב-ת"פ (מח'-ת"א) 49350-06-14 מדינת ישראל נ' גיא דיין (פורסם בנבו, 20.09.15), שם הורשע הנאשם בביצוע עבירות של בעילה אסורה בהסכמה ומעשה מגונה במטופלת במסגרת תפקידו כפסיכולוג. עם זאת, התרשמתי כי עניין זה נעדר רכיב ממשי של מרמה, הבולט עד מאוד בנסיבות המקרה שבפניי, ואף אצטט מגזר הדין שם צוין כי "המקרה שלפני אינו דומה, ואינו נופל בגדרם של אותם מקרים בהם הטיפול כולו היה כסות לביצוע עבירות מין או בגדרם של המקרים בהם מחזיק הנאשם מראש "תוכנית אב" שסופה ידוע" (שם, בפס' 17).

העונש המתאים

בשורה ארוכה מאוד של פסקי דין חזרה הלכה פסוקה על הצורך ליתן משקל ממשי לשיקולי הרתעה בענישת עברייני מין, ובעניין זה אין לי אלא להצטרף לדעה שהובעה בפסיקה לפיה "הרתעה כללית נגד עבירות מין היא בגדר כורח חברתי שקיבל הכרה בסעיף 40 לחוק העונשין. עבירות מין, ובפרט עבירות מין נגד קטינים, הן עבירות של חדרי-חדרים, נגישות, קלות לביצוע וקשות לגילוי. מציאות זו מעצימה את תמריציהם של עברייני מין לממש את מאווייהם מעוררי הסלידה ולספק את יצריהם על ידי פגיעה בקטינים חסרי ישע, כפי שקרה במקרה דכאן. הדרך הטובה ביותר להקטין את התמריץ המיני המעוות ועמו את הפיתוי לבצע עבירות מין הסוג שבו עסקינן היא להגדיל את עונש המאסר המוטל על העברייני" (ראו ב-ע"פ 4802/18 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.01.19), בפס' 35 לפסק דינו של השופט שטיין). ברי כי אין באמור כדי להפחית מיתר שיקולי הענישה שהתווה המחוקק, כדוגמת השיקול השיקומי, והדברים מובאים לשם הדגשת הצורך במתן משקל לשיקולי הרתעה בעבירות מין.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17-10-6968 מדינת ישראל נ' וולצ'ר

לזכותו של הנאשם אשקול את הודאתו בכתב האישום המקורי, באופן שחסך מזמנו של בית המשפט, אולם למעלה מכך- חסך מן המתלוננים את הצורך להגיע לבית המשפט, להעיד על המעשים הקשים, להיחקר עליהם בחקירה נגדית, ולחוות את הטראומה מחדש.

יתרה מכך, הודאתו של הנאשם מבטאת נטילת אחריות מצדו. אכן, אף אני סבורה שיש לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה שפנה לקבלת טיפול מיוזמתו במסגרת מרכז "התחלה חדשה". מדיווח גורמי הטיפול, וכן לאור עדותה של הגברת דוידיאן שמסרה התרשמותה בבית המשפט, עולה כי הנאשם החל בהליך טיפולי, וכי אט אט הוא מתמסר לטיפול, משתף פעולה ומעלה תכנים מעברו שיש בהם כדי לסייע לו להפנים את חומרת המעשים שביצע. עם זאת, דווח כי הטיפול שעורך הנאשם נמצא בשלביו הראשוניים, ודומה כי לפניו עוד דרך ארוכה.

מסוכנותו של הנאשם הוערכה על ידי המרכז להערכת מסוכנות ברמה בינונית. עוד יודגש כי עד פגישתו הראשונה של הנאשם עם שירות המבחן, מספר חודשים לאחר שמסר הודאתו בבית המשפט, הוא עדיין המשיך בעיסוקו כמטפל- הגם שמדובר בנתון שיש בו כדי להעצים את מסוכנותו. עם זאת, לאור הערות שירות המבחן בעניין זה, הפסיק הנאשם במתן טיפולים.

עוד אשקול לזכותו של הנאשם את העובדה כי הוא נעדר עבר פלילי, וזוהי לו הסתבכות ראשונה בפלילים. אין לדעת האם לפגיעות שחוו המתלוננים שותפים אחרים נוספים אשר פנו אליו לקבלת טיפול, וברי כי אין בשאלה זו כדי להחמיר עם הנאשם. עם זאת, וחרף העובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי, הרי שמול נתון זה עומד ניצב הנתון של החזרתיות במעשיו הפוגעניים. הגם שהמתלוננים העלו בפניו, לא אחת, ספק בדבר נחיצות קיומם של המעשים המגונים במסגרת ההליך הטיפולי, הנאשם שב והדגיש בפניהם עד כמה ביצוע המעשים הוא הכרחי, תוך השפלתם וביזויים.

ההגנה טענה כי ההליך הטיפולי שהחל הנאשם מצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום, לפי סעיף 140 לחוק העונשין, שכן, לטענתה, יש סיכוי של ממש כי הנאשם ישתקם.

דין הטענה להידחות ;

הגם שהתרשמתי מנכונותו של הנאשם לקחת חלק בהליך טיפולי ולפצות על מעשיו הקשים, אינני סבורה כי יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם. אכן, לא יכול להיות חולק כי שיקול השיקום הוא בעל מעמד נכבד בשיטתנו המשפטית. שיקומו של עבריין הוא אינטרס ציבורי חשוב במעלה, שבבסיסו השתלבותו החוזרת של העבריין לחברה, תוך ניהול אורח חיים נורמטיבי ומיטבי. דא עקא, ששיקול השיקום איננו חזות הכל. יתר על כן, כבר נפסק לא אחת כי "סמכות זו היא סמכות שבשיקול הדעת, ואין בית המשפט מחויב לפעול כאמור באותו סעיף, אף אם מדובר בנאשם שהשתקם או כאשר קיים סיכוי ממשי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17-10-6968 מדינת ישראל נ' וולצ'ר

שישתקם" (ראו ב-ע"פ 2935/19 פלוגי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.10.19), בפס' 17). אני סבורה כי בנסיבות המקרה דנן יש להעניק משקל מוגבר לשיקולי הרתעה כללית על פני שיקול השיקום, וכי נדרשת תגובה עונשית הולמת למעשיו החמורים של הנאשם, תוך מתן משקל להליך הטיפול שהחל במסגרת קביעת העונש בתוך המתחם. אוסיף, כי העובדה שכיום הנאשם איננו מטפל באחרים נוספים, אין בכדי לבטל כליל את מסוכנותו המינית, או כדי להוות עילה להימנע מעונש מאסר בפועל. אזכיר עוד את המובן מאליו, ואשר אותו אישרה הגברת דוידיאן, והוא כי את ההליך השיקומי יוכל הנאשם להמשיך בין כתלי בית הכלא, ויש לקוות כי כך יעשה.

זאת ועוד; הצדדים הסכימו כי יש להעניק משקל לשיהוי בהגשת כתב האישום. כידוע, לשיהוי ממושך בהליך הפלילי, בין היתר בהגשת כתב אישום, יש לתת משקל בשלב גזירת הדין. ראו לעניין זה דברי כב' השופט פוגלמן בע"פ 7989/17 פבלדשקוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.04.18), לפיהם "כידוע, שיהוי ממושך בהגשת כתב אישום שנגרם בעטייה של התנהלות רשויות התביעה הוא שיקול רלוונטי במלאכת גזירת הדין, ומשקלו ייקבע – בין היתר ומבלי למצות – בשים לב למשך השיהוי, חומרת העבירה וטיבה, ותרומת הנאשם לעיכוב" (שם, בפס' 11).

מטיעוני הצדדים עולה כי התלונות נגד הנאשם הוגשו בראשית שנת 2015, בגין מעשים, כאמור, שבוצעו עד שנת 2012. עם זאת, כתב האישום הוגש אך ביום 03.10.2017 – כמעט שלוש שנים לאחר הגשת התלונות. אכן, מדובר בתקופה משמעותית ביותר, והשפעתה, מעבר לפגיעה בזכותו של הנאשם שההליך נגדו ינוהל בזמן סביר, פגעה אף במתלוננים אשר – לאחר שאזרו אומץ רב לספר את אשר עברו – נאלצו להמתין שנים עד ניהולו של ההליך דנן. עם זאת, ולאור המורכבות המובנית הקיימת בחקירת עבירות מין, ובפרט כאלה המתארות אירועי עבר שנמשכו זמן מה, אינני סבורה כי מדובר בשיהוי העולה כדי עיוות דין, אולם ברי כי הדבר יובא בחשבון בקביעת העונש המתאים.

המאשימה טענה כי לשיטתה יש למקם את הנאשם בחלקו האמצעי תחתון של המתחם, אולם לאור השיהוי בהגשת כתב האישום וחלוף הזמן, עתרה למקמו בתחתית מתחם העונש ההולם ולהשית עליו 24 חודשי מאסר בפועל. דעתי שונה.

בשים לב לכלל האמור לעיל, סברתי כי יש למקם את הנאשם בחלקו האמצעי של מתחם העונש ההולם, ולהשית עליו 40 חודשי מאסר בפועל. עם זאת, ולאור הסכמות הצדדים כי יש ליתן משקל לחלוף הזמן ולשיהוי בהגשת כתב האישום, אני סבורה כי אכן יש להקל במידה מסוימת עם הנאשם, אולם אין בהקלה זו כדי למקמו בתחתית מתחם העונש ההולם.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17-10-6968 מדינת ישראל נ' וולצ'ר

אשוב ואדגיש כי מעשיו של הנאשם חמורים, ומתעצמים לאור משך הזמן בהם בוצעו וריבויים. מעשים אלה ראויים לכל גינוי והוקעה. גינוי כאמור יבוא לידי ביטוי בענישה משמעותית. משכך, אני סבורה כי יש להשית על הנאשם 36 חודשי מאסר בפועל. לא נעלם מעיני כי מדובר בענישה מחמירה מזו שלה עתרה המאשימה, אולם כידוע "בית המשפט אינו כבול לעמדה העונשית שמציגה התביעה ויש בסמכותו לחרוג ממנה לקולא ולחומרה" (רע"פ 5567/07 **ינטל בלו נ' מדינת ישראל** (פורסם בתקדין, 23.10.2007); וכן השוו: רע"פ 6055/06 **ניידרמן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.07.2006)). אעיר בהקשר זה כי אני סבורה שדרך המלך איננה להחמיר מעל הענישה המבוקשת על ידי המאשימה, וראוי כי הדבר ישמר אך למקרים חריגים, בהם נדרש בית המשפט להוות חומת מגן מפני ביצוע עבירות שחומרתן גבוהה. סבורני כי בנסיבות המקרה דנא יש להעניק משקל ממשי לאופי המעשים, ריבויים, הימשכותם לאורך מספר שנים והנזק שנגרם למתלוננים.

למותר לציין כי המלצת שירות המבחן, אשר הסתמכה על הסדר הטיעון אשר ממילא לא הוחל על העונש, איננה מחייבת את בית המשפט, אשר שוקל מגוון רחב של שיקולי ענישה, מעבר לשיקוליו האישיים של הנאשם (ולעניין זה ראו מבין רבים ב- רע"פ 5262/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 11.08.14), בפס' 6).

סוף דבר- אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. שלוש שנים ושישה חודשים (36) חודשי מאסר בפועל. הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי ביום 22.3.2020 בשעה 8:00 בבית מעצר ניצן.
2. מאסר למשך 12 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, ותנאי שלא יעבור הנאשם כל עבירה לפי פרק י' סימן ה' לחוק העונשין. התנאי יחל מיום שחרורו מן הכלא.
3. בשים לב להסדרים הכספיים בין הנאשם למתלוננים, שבגינם הועבר למתלונן 2 סך של 400,000 ₪, וסך של 300,000 ₪ עתיד להיות משולם למתלונן 1, אמנע מהשתת פיצוי.

מזכירות תשלח ההחלטה לשב"ס.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, א' שבט תש"פ, 27 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 6968-10-17 מדינת ישראל נ' וולצר

לפני

שרון לארי-בבלי, שופטת בכירה

איסור פרסום